

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 24, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:5962](#) 25-11-2021

Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan/Roosendaal

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:5853](#) 15-11-2021

Omgevingsvergunning milieu/Terneuzen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:5502](#) 12-11-2021

Monumentale aanwijzing/Rheden

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:8486](#) 11-11-2021

Handhaving/Roermond

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:8173](#) 01-11-2021

Planschade/provincie Limburg

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:11917](#) 29-10-2021

Planschade/gemeente Leiden

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2690](#) 01-12-2021

Verkeersbesluit/Amersfoort

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2649](#) 24-11-2021

Bestemmingsplan/Den Haag

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2578](#) 17-11-2021

Omgevingsvergunning/Zeevolde

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Den Haag

Bestemmingsplan verbrede reikwijdte, rechtszekerheid.

Casus

Omgevingsplan voor de wijk Binckhorst in Den Haag. In deze wijk zijn van oudsher veel bedrijven gevestigd. De raad heeft de ambitie om deze wijk op een organische wijze te transformeren naar een levendige gemengde stadswijk waar gewoond en gewerkt wordt. Met het plan beoogt de raad deze transformatie te faciliteren. Met het oog daarop is gekozen voor een flexibel plan waarin onderscheid is gemaakt tussen regels voor bestaande activiteiten en regels voor nieuwe activiteiten.

Rechtsvraag

1. Heeft de gemeenteraad kunnen afzien van specifieke regels voor bestaande bedrijfsactiviteiten?
2. Zijn de bestaande activiteiten die mogen worden voortgezet, voldoende duidelijk geïdentificeerd?
3. In welke gevallen is een dynamische verwijzing naar beleidsregels toegestaan?

Uitspraak

1. De Afdeling overweegt dat de raad beleidsruimte heeft om een plansystematiek in de planregels op te nemen die volgens hem recht doet aan de door hem beoogde organische transformatie van de Binckhorst. De hiervoor weergegeven toelichting van de raad in aanmerking genomen, is de Afdeling van oordeel dat de raad ervoor heeft mogen kiezen om de functie 'Transformatiegebied' in het plan op te nemen. De raad heeft daarbij, gelet op de toelichting die de raad voor die keuze heeft gegeven, kunnen afzien van het opnemen van specifieke bedrijfsbestemmingen voor de bestaande bedrijfsactiviteiten.
2. Gelet op artikel 3, onder a, d en e, van de planregels en de 'Tabel bestaande activiteiten' (hierna: de Tabel), in bijlage 2 bij de planregels, is de Afdeling van oordeel dat met deze

planregeling in beginsel voldoende duidelijk wordt weergegeven welke bestaande bedrijfsactiviteiten zijn toegestaan en kunnen worden voortgezet, zodat deze planregeling daarmee voldoende rechtszekerheid biedt. Dit echter met uitzondering van de hierna te bespreken bedrijfsactiviteiten. Daar waar een specifieke beschrijving van de 'Aard van de activiteit' in de Tabel ontbreekt en ook uit de titel van het betreffende onderdeel van de Tabel onvoldoende duidelijk is welke activiteit is toegestaan, biedt artikel 3, in samenhang met de Tabel niet de vereiste rechtszekerheid. In de eerste plaats is dit het geval bij het onderdeel in de Tabel 'Het exploiteren van een bestaand bedrijf (bedrijven met een maximale richtafstand van 10 m voor geluid en 30 m voor geur en gevaar)'. In dit onderdeel is niet inzichtelijk gemaakt welk type bedrijven dit betreft. Ook anderszins is in de planregels niet geregeld (zoals bijvoorbeeld door middel van een lijst of staat van bedrijfsactiviteiten) op welk type bedrijven is gedoeld. Daarmee is onvoldoende duidelijk wanneer zo'n bedrijf, bij wijziging van (de aard van) zijn bedrijfsactiviteiten, niet langer binnen de reikwijdte van dat onderdeel valt. In het verlengde daarvan is ook niet duidelijk of voor die gewijzigde bedrijfsactiviteiten een omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit benodigd is.

3. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 19 augustus 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2004, overweegt de Afdeling dat een dynamische verwijzing naar beleidsregels op grond van artikel 3.1.2, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bro is toegestaan. Verder overweegt de Afdeling, onder verwijzing naar overweging 9.4 van de uitspraak van de Afdeling van 27 oktober 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2388, dat indien een gemeenteraad bij de vaststelling van een bestemmingsplan gebruikmaakt van de in artikel 3.1.2, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bro, en artikel 7c, zesde lid, van het Besluit uitvoering Chw bedoelde bevoegdheid om regels te stellen met een open norm, waarvan de uitleg bij de uitoefening van een bij die regels aan te geven bevoegdheid afhankelijk wordt gesteld van beleidsregels, de raad de betreffende open norm in de planregels voldoende concreet en objectief moet begrenzen. De rechtszekerheid van (toekomstige) eigenaren en gebruikers van gronden in het (betrokken deel van het) plangebied en de eigenaren en gebruikers van de omgeving ervan brengt dat met zich.

Daarbij is bovendien het volgende van belang. Wil de rechter in het licht van de in een beroepsprocedure tegen het besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan aangevoerde beroepsgronden kunnen beoordelen of het plan strekt ten behoeve van een goede ruimtelijke ordening en – waar het in het onderwerpelijke geval gaat om een bestemmingsplan met een zogenoemde verbrede reikwijdte – de doelstellingen, als opgenomen in artikel 7c, eerste lid, onder a en b, van het Besluit uitvoering Chw, getuigt van een zorgvuldige en evenwichtige afweging van belangen en ook overigens niet in strijd is met het recht, de verbeelding en de planregels zelf voldoende inzicht moeten bieden in de bouw- en gebruiksmogelijkheden die

het bestemmingsplan biedt. Daarbij is ook van betekenis dat er relevante verschillen bestaan tussen een besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan en een besluit tot vaststelling van een beleidsregel. Deze verschillen zijn onder meer gelegen in de voorbereiding en het al dan niet bestaan van de mogelijkheid om daartegen rechtstreeks rechtsmiddelen aan te wenden. Immers, op de voorbereiding van een bestemmingsplan is afdeling 3.4 van de Awb van toepassing, terwijl tegen een beleidsregel alleen indirect kan worden opgekomen in het kader van de, bijvoorbeeld, tegen een omgevingsvergunning aan te wenden rechtsmiddelen. Verder is aan een beleidsregel inherent dat daarvan op grond van artikel 4:84 van de Awb kan worden afgeweken. De beantwoording van de vraag of een in de planregels opgenomen open norm voldoende concreet en objectief begrensd is, hangt af van de omstandigheden van het geval. Hierbij kan onder meer belang worden gehecht aan 1) de aard en omvang van de bouw- en gebruiksmogelijkheden, waarop de open norm en, in samenhang daarmee, de beleidsregel, zien, 2) het anderszins in de planregels genormeerd zijn van de bouw- en gebruiksmogelijkheden, waarop de figuur van de open norm, die in een beleidsregel wordt uitgelegd, ziet, en de relatie tussen die andere normering en de betrokken open norm, 3) de aanleiding voor het werken met een dergelijke figuur, en 4) de aard en omvang van het plangebied of het betrokken deel daarvan, waarop die figuur ziet. Daarbij is van betekenis op welk facet van een goede ruimtelijke ordening de open norm betrekking heeft en wat de aard en de omvang van de effecten ervan voor de omgeving zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2649

Zaaknummer: 201901732/1/R3

Wetsartikelen: 3:2 Awb en 3.1 lid 2 onder a Bro

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan/Roosendaal

Afwijken van bestemmingsplan moet toereikend gemotiveerd worden, beperkte toename leidt niet tot onaanvaardbare geluidssituatie, bezwaren over expertiserapporten niet onderbouwd met volwaardige tegenrapporten.

Casus

Het college heeft aan vergunninghoudster een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een distributiecentrum en – met toepassing van een binnenplanse afwijkingsbevoegdheid – voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan. Het distributiecentrum zal vijftien meter hoog worden. Die hoogte is in strijd met de maximale bouwhoogte van twaalf meter, die op grond van het bestemmingsplan geldt voor een deel van het terrein.

Eisers hebben bezwaar tegen het primaire besluit gemaakt. Volgens hen is de afwijking van het bestemmingsplan niet in overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening, omdat zij vrezen dat het zal leiden tot een ontoelaatbare inbreuk op het goede woon- en leefklimaat ter plaatse van hun woningen. Als gevolg van het initiatief zullen eisers verkeers- en geluidsoverlast ondervinden.

Het college heeft de bezwaren van eisers deels gegrond verklaard en de omgevingsvergunning in stand gelaten, onder aanvulling van de motivering. Het college heeft aangegeven dat de hoogte van het distributiecentrum niet van invloed is op de verkeerssituatie. Naar het oordeel van het college blijkt uit het onderzoek in voldoende mate dat de verhoging van drie meter geen gevolgen zal hebben voor de verkeerssituatie.

Eisers hebben beroep tegen het besluit ingesteld en een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. De voorzieningenrechter heeft de verzoeken om een voorlopige voorziening afgewezen. De voorzieningenrechter heeft ook een uitvoerig oordeel gegeven over de beroepsgronden die eisers hebben aangevoerd over de voorwaarden voor de binnenplanse

afwijkingsbevoegdheid en de goede ruimtelijke ordening.

Het college heeft naar aanleiding van de uitspraak van de voorzieningenrechter herstelbesluiten genomen. Het college stelt zich in deze besluiten op het standpunt dat door middel van een nota van toelichting van vergunninghoudster en een aanvullend verkeersonderzoek voldoende inzichtelijk is gemaakt dat de verhoging niet zal leiden tot een onevenwichtige belasting van het verkeersnetwerk rondom het distributiecentrum. Daarnaast blijkt volgens het college uit de nota van toelichting en een aanvullend akoestisch onderzoek dat de verhoging niet zal leiden tot overschrijding van de geldende geluidsnormen uit het Activiteitenbesluit milieubeheer (Abm).

Eisers hebben op de zitting aangevoerd dat de aanvullende rapporten voortbouwen op de eerdere rapporten en dat zij daar al uitvoerig gronden tegen hebben aangevoerd waaruit blijkt dat in die rapporten uit wordt gegaan van onjuiste uitgangspunten. Daarnaast blijkt uit het aanvullend akoestisch onderzoek dat de geluidsnormen uit het Abm *nét* niet worden overschreden. Wanneer de maximale bebouwingsmogelijkheden van het bestemmingsplan worden gerealiseerd, zullen de geluidsnormen uit het Abm al ver overschreden worden. Het is in strijd met de goede ruimtelijke ordening dat daar door middel van deze omgevingsvergunning tot afwijking van het bestemmingsplan nog een extra geluidsbelasting bij komt.

Rechtsvraag

Heeft het college toereikend gemotiveerd dat ten gevolge van het met drie meter afwijken van de maximale bouwhoogte van het bestemmingsplan sprake is van een goede ruimtelijke ordening, en dat de afwijking niet leidt tot een onaanvaardbare geluidssituatie in de omgeving?

Uitspraak

De rechtbank merkt expliciet op dat niet de vraag voorligt of de bouw van het *hele* distributiecentrum in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. De bouw van het distributiecentrum past immers grotendeels binnen het bestemmingsplan. Dat betekent dat die vraag al bevestigend is beantwoord door de gemeenteraad bij het vaststellen van het bestemmingsplan. Aan de rechtbank is een omgevingsvergunning voorgelegd die ziet op het met drie meter afwijken van de maximale bouwhoogte op een klein deel van het terrein. De rechtbank kan en zal daarom alleen toetsen of het college in redelijkheid heeft kunnen besluiten of die verhoging in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening.

De rechtbank sluit zich aan bij het oordeel van de voorzieningenrechter dat het college ten aanzien van de aspecten verkeer en geluid een vergelijking had moeten maken tussen de

bouw van het distributiecentrum voor zover dit (maximaal) past binnen het bestemmingsplan aan de ene kant en de verhoging van drie meter aan de andere kant. De (in de) omgevingsvergunning (aangehaalde) strijdigheid ziet immers alleen op het afwijken van de maximale bouwhoogte met drie meter. Het college had inzichtelijk moeten maken welke gevolgen die verhoging van drie meter zal hebben voor het verkeer en het geluid in de omgeving van het distributiecentrum. Daarnaast had het college moeten motiveren waarom die verhoging – boven op de gevolgen die de bouw van het distributiecentrum voor het verkeer en geluid zal hebben – niet zal leiden tot een onaanvaardbare verkeers- en/of geluidssituatie in de omgeving van het distributiecentrum.

De rechtbank is van oordeel dat het college door middel van de herstelbesluiten, de nota van toelichting van vergunninghoudster en de aanvullende onderzoeksrapporten alsnog in voldoende mate inzichtelijk heeft gemaakt welke gevolgen de verhoging van drie meter zal hebben voor het verkeer en het geluid in de omgeving van het distributiecentrum en dat aannemelijk is gemaakt dat die verhoging niet zal leiden tot een onaanvaardbare verkeers- en/of geluidssituatie in die omgeving. In de nota van toelichting van vergunninghoudster wordt vooropgesteld dat uit wordt gegaan van een worstcasescenario en wordt toegelicht dat als gevolg van de verhoging geen vijf maar zes palletposities kunnen worden gerealiseerd. Uit de nota blijkt dat dit gelijk staat aan een toegenomen opslagcapaciteit van 20% en daarom een toename van het aantal verkeersbewegingen met 20%. Uit de berekeningen van vergunninghoudster kan worden afgeleid dat de verhoging in het worstcasescenario zal leiden tot een effect van 3,6% op de verkeersstromen die op grond van het eerdere verkeersonderzoek als gevolg van het bouwen van het gehele distributiecentrum worden verwacht.

In het aanvullend geluidsonderzoek is een vergelijking gemaakt tussen de bouw van het distributiecentrum voor zover dit past binnen het bestemmingsplan en tussen de verhoging van drie meter, en is inzichtelijk gemaakt welke gevolgen die verhoging zal hebben voor de geluidssituatie rondom dat distributiecentrum. Een toename van het aantal transportbewegingen bij het distributiecentrum met 3,6% staat gelijk aan een toename van de geluidsbelasting met 0,15 dB en 0,2 dB in een worstcasescenario. Dit zal niet leiden tot overschrijding van de geldende geluidsgrenswaarden van het Abm.

Het had op de weg van eisers gelegen om rechtsmiddelen aan te wenden tegen de vaststelling van het bestemmingsplan, wanneer zij vrezen dat de maximale bebouwingmogelijkheden zullen leiden tot geluidsoverlast. Dat is geen beroepsgrond die in deze procedure aan de rechtbank kan worden voorgelegd.

De rechtbank acht aannemelijk dat de beperkte toename niet zal leiden tot een

onaanvaardbare verkeers- en/of geluidssituatie in de omgeving van het distributiecentrum. Daarbij heeft de rechtbank ook in aanmerking genomen dat eisers nog steeds niet met volwaardige tegenrapporten hebben onderbouwd dat het initiatief zal leiden tot een onaanvaardbare inbreuk op het woon- en leefklimaat van eisers.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 25-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:5962

Zaaknummer: 20/9583, 20/9584, 20/9587, 20/9590, 20/9514, 20/9515 en 20/9516

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verkeersbesluit/Amersfoort

Verkeersbesluit om de binnenstad van Amersfoort autoluw te maken en in een afgebakend gebied alleen bestemmingsverkeer toe te staan. Afweging van belangen ondernemer.

Casus

Daka heeft hoger beroep ingesteld tegen een verkeersbesluit omdat voor de enige toegangsroute naar haar parkeerterrein, via de Kamp, een geslotenverklaring is ingesteld. Het verkeersbesluit heeft daarmee voor Daka tot gevolg dat klanten en toeleveranciers voor 11:00 uur zonder ontheffing toegang hebben tot het parkeerterrein, maar na dat tijdstip een ontheffing nodig hebben om het gebied naar het parkeerterrein in te mogen rijden. Deze ontheffing kan worden verkregen door aanmelding via een app. Op grond van artikel 2 van de Beleidsregel kunnen klanten niet zelf een ontheffing aanvragen, maar dient de ondernemer dit voor zijn klanten te doen. Daarbij wijst Daka erop dat het nu geplaatste onderbord met de tekst 'uitgezonderd ontheffinghouders en taxi's bij op afspraak brengen/halen op adres' voor haar klanten volstrekt onduidelijk is en onvoldoende inzicht biedt in de mogelijkheden die bestaan voor het verkrijgen van een ontheffing. Met name de klanten die Daka voor het eerst bezoeken, zullen door de bebording worden afgeschrikt en mogelijk elders hun inkopen gaan doen.

Rechtsvraag

Heeft het college de belangen van Daka voldoende zorgvuldig meegewogen?

Uitspraak

Het college heeft ervoor gekozen om de binnenstad autoluw te maken voor doorgaand verkeer door het gebied binnen bepaalde venstertijden gesloten te verklaren voor alle motorvoertuigen. Om de bewegingsvrijheid van bewoners en ondernemers van de autoluwe zone binnen deze venstertijden niet te beperken, heeft het college een systeem van ontheffingen ingevoerd. Voor ondernemers in de autoluwe zone, zoals Daka, betekent dit dat

zij op grond van artikel 2, zesde en zevende lid, van de Beleidsregel, aan hun klanten onbeperkt toegang kunnen verlenen om de autoluwe zone in en uit te rijden. Daka kan, zoals bepaald in artikel 2, achtste lid, van de Beleidsregel, voor haar klanten voorafgaand aan hun bezoek via een app een aanvraag om ontheffing indienen door het kenteken aan te melden. Deze ontheffing wordt automatisch verleend. De aanvraag kan op grond van artikel 4, derde lid, van de Beleidsregel, bovendien nog worden gedaan tot 15 minuten na het inrijden van de gesloten verklaarde autoluwe zone. Klanten van Daka hebben daarmee onbeperkt toegang tot de autoluwe zone en kunnen zonder verdere belemmeringen op het parkeerterrein van Daka parkeren. Daarmee doet het college de toezegging in de brief van 18 mei 1999 dat het parkeerterrein tijdens winkelopeningstijden inclusief koopavonden en koopzondagen bereikbaar blijft, gestand.

Het college heeft zich verder terecht op het standpunt gesteld dat van Daka mag worden verwacht dat zij haar klanten informeert over de bereikbaarheid van de winkel en de eigen parkeergelegenheid.

Naar het oordeel van de Afdeling is het denkbaar dat Daka niet al haar nieuwe of potentiële klanten via de website kan bereiken en dat enkele klanten zich niet op de hoogte stellen van de situatie ter plaatse, maar dat maakt het besluit, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, nog niet onevenwichtig of onredelijk. Niet valt uit te sluiten dat enkele klanten bij het eerste bezoek aan de winkel na de instelling van de autoluwe zone zekerheidshalve in de parkeergarages parkeren in plaats van op het parkeerterrein van Daka. Zij kunnen bij bezoek aan de winkel alsnog besluiten om vanwege de omvang van de aan te schaffen artikelen eerst met ontheffing naar het parkeerterrein te rijden. Verder valt ook niet uit te sluiten dat sommige klanten ervoor kiezen om naar een concurrent te gaan. Daka heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat het ontheffingensysteem tot een zodanig groot verlies van klanten leidt dat het besluit daardoor onevenredig moet worden geacht.

De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat het college de belangen van Daka voldoende zorgvuldig heeft meegewogen en daaraan in voldoende mate tegemoet is gekomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-12-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2690

Zaaknummer: 202100790/1/A2

Wetsartikelen: 2 lid 1 en 2 Wegenverkeerswet 1994 en 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Terneuzen

Geluidvoorschriften RBS en IBS voor een scheepswerf, aantal meetpunten, controle van de geluidvoorschriften met bronmeting, maximale geluidsniveaus.

Casus

Eiseres exploiteert een scheepswerf die gericht is op reparatie en onderhoud van binnenvaart- en zeeschepen. De werf ligt op een gezoneerd industrieterrein. Voor deze inrichting is op 3 juli 2001 een revisievergunning verleend, waaraan bij besluit van 14 juni 2013 ambtshalve een aantal voorschriften is toegevoegd. In 2016 heeft eiseres een aanvraag gedaan voor een omgevingsvergunning, onder meer voor de activiteit milieu (revisievergunning), waarbij een akoestisch rapport was gevoegd. Het college heeft met een besluit van 23 maart 2021 de omgevingsvergunning verleend en daaraan voorschriften verbonden. In de voorschriften zijn geluidniveaus (langtijdgemiddeld en piek) vastgelegd voor de representatieve bedrijfssituatie (RBS), ook zijn voorschriften over de incidentele bedrijfssituatie (IBS, pneumatisch bikken en hellingmotoren) vastgelegd. De geluidniveaus gelden op 30 meetpunten. Verder is in de voorschriften geregeld dat de controle van deze geluidniveaus moet gebeuren op basis van de Handleiding Meten en Rekenen Industrielawaai 1999 (immissiemetingen).

Eiseres heeft beroep ingesteld tegen een aantal van de aan de omgevingsvergunning verbonden voorschriften. Kort gezegd stelt zij dat door de voorschriften haar bedrijfsvoering onnodig belemmerd wordt. Zij vindt 30 meetpunten onnodig veel en ze kan niet uit de voeten met de voorschriften over de IBS. Verder vindt ze dat bij de controle tevens een bronmeting verplicht zou moeten zijn, om zeker te zijn dat het geluid wel afkomstig is van haar inrichting. Tot slot vindt zij de maximale geluidsniveaus voor de RBS (64, 61 en 40 dB in de dag-, avond- en nachtperiode) te streng en niet werkbaar. Deze zouden gelijkgesteld moeten worden met de niveaus uit de Handreiking Industrielawaai en vergunningverlening 1998.

Rechtsvragen

1. Heeft het college het aantal van 30 meetpunten voldoende gemotiveerd?

2. Heeft het college over de geluidvoorschriften voor de IBS een goede belangenafweging gemaakt?
3. Was het nodig om in het voorschrift voor controle van naleving van de geluidvoorschriften tevens een bronmeting verplicht te stellen?
4. Mocht het college voor de maximale geluidniveaus aansluiting zoeken bij de maximale geluidniveaus zoals genoemd in het akoestisch rapport bij de aanvraag?

Uitspraak

1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college de keuze voor dit aantal meetpunten in het bestreden besluit voldoende gemotiveerd. Het college heeft daarbij gewezen op het feit dat de locatie van de werf langgerekt van vorm is en zich uitstrekt over een afstand van circa 500 m. Parallel aan de werf liggen woningen op een afstand van circa 70 à 80 m tot de werf. Vanwege het feit dat de werkzaamheden steeds op een andere locatie binnen de werf plaatsvinden, terwijl de woningen op relatief korte afstand van de werf liggen, heeft het college besloten 30 meetpunten op te nemen voor verschillende (clusters van) woningen.

De rechtbank volgt de motivering van verweerder en acht het aantal meetpunten in het licht van de controleerbaarheid ook geenszins onredelijk. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat uit de voorschriften voor de geluidniveaus in de RBS en de IBS volgt dat voor ieder van de 30 meetpunten ook een andere geluidsnorm geldt, zodat daarin geen aanknopingspunt ligt voor het oordeel dat het college met 10 meetpunten had kunnen en moeten volstaan. Overigens staat, anders dan eiseres veronderstelt, het aantal meetpunten los van de vraag of eiseres in het verleden ter plaatse van de woningen de voor haar geldende geluidsnormen heeft overschreden. De stelling van eiseres dat het aantal van 30 meetpunten ertoe zal leiden dat zij hoge(re) kosten moet maken om na te gaan of in de praktijk aan de normen wordt voldaan of om eventueel meetresultaten van de RUD te controleren, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat het aantal meetpunten onredelijk moet worden geacht. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het college heeft toegelicht dat wanneer er een klacht ontvangen wordt, dáár zal worden gemeten waar het meeste geluid is. Als er op dat maatgevende meetpunt geen sprake is van een overschrijding van de normen, is er ook geen overschrijding op andere meetpunten. Anders dan eiseres meent, betekent het feit dat er 30 meetpunten in de geluidvoorschriften zijn opgenomen, dus niet dat voor een betrouwbaar onderzoeksresultaat het geluid steeds op alle 30 punten moet worden gemeten. Voor zover met een computermodel berekeningen worden gemaakt, valt naar het oordeel van de

rechtbank niet in te zien dat het laten uitvoeren van een berekening op 30 meetpunten zodanig hogere kosten met zich brengt, dat het aantal meetpunten daarom onredelijk zou zijn.

2. De rechtbank ziet in hetgeen eiseres heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de (aangepaste) voorschriften die zien op incidentele bedrijfssituaties, waarin tijdelijk mag worden afgeweken van de in geluidsnormen voor de representatieve bedrijfssituatie. Omdat sprake is van een afwijking van de geluidsnormen, moet het college een belangenafweging maken. Het college heeft daarbij groot gewicht mogen toekennen aan het belang van omwonenden om niet meerdere dagen, dan wel nachten achter elkaar geconfronteerd te worden met het hogere geluidsniveau door pneumatisch bikken of het gebruik van hellingmotoren. Het college heeft aan hetgeen eiseres heeft aangevoerd niet het gewicht hoeven toekennen dat eiseres daaraan toekent. Daarbij overweegt de rechtbank dat ter zitting namens eiseres is verklaard dat zij nog nooit twee nachten achter elkaar een noodreparatie heeft hoeven uitvoeren. Bovendien is aan de rechtbank gebleken dat de werf van eiseres niet de enige werf is in de omgeving. Ten aanzien van het pneumatisch bikken merkt de rechtbank tot slot op dat pneumatisch bikken op grond van het voorschrift gedurende 12 uur per dag is toegestaan, terwijl in het akoestisch rapport (dat onderdeel uitmaakt van de aanvraag) is uitgegaan van een periode van 6 uur. Er kan dan ook niet worden gesteld dat het college in het geheel geen rekening heeft gehouden met het belang van eiseres bij een vlotte afronding van werkzaamheden.

3. Het college heeft in reactie op het beroepspunt over de controlemetingen naar voren gebracht dat het uitvoeren van een bronmeting bijna nooit nodig is, omdat een toezichthouder in geval van klachten eenvoudig kan vaststellen of het geluid waarover wordt geklaagd afkomstig is van de werf. Hoewel andere bedrijven op het industrieterrein ook geluid veroorzaken, vormt dat geluid achtergrondgeluid. Dergelijk geluid is eenvoudig auditief te onderscheiden van geluid van de werf. Ook wanneer het geluid afkomstig zou zijn van een schip dat op de openbare aanlegplaats ligt, is voor een toezichthouder eenvoudig auditief vast te stellen dat het geluid daarvan afkomstig is. In situaties waarin het als gevolg van stoorgeluid van omliggende bronnen niet mogelijk is om het geluidsniveau op een meetpunt te meten, kunnen alsnog metingen op bronniveau met overdrachtsberekeningen plaatsvinden, aldus het college.

Eiseres heeft de feiten en omstandigheden die het college aan de motivering ten grondslag heeft gelegd, niet weersproken en de rechtbank ziet geen aanleiding om aan de juistheid van die feiten te twijfelen. De rechtbank neemt daarom aan dat de stelling dat een bronmeting voor een betrouwbare meting vrijwel nooit nodig is, juist is. In dat licht valt niet in te zien dat het college in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten bronmeting niet verplicht te stellen.

Dat de vergunning uit 2001 bronmeting wel verplicht stelde, maakt dat niet anders. De rechtbank benadrukt dat eiseres in situaties waarin zij behoefte heeft aan een bronmeting, zelf een bronmeting door een derde partij kan laten verrichten, of de toezichthouder kan vragen om een bronmeting uit te voeren.

4. In het bestreden besluit heeft het college over de maximale geluidniveaus opgemerkt dat deze overeenkomen met het bij de aanvraag horende akoestisch rapport. In het rapport is het college in overweging gegeven om voor de piekniveaus de berekende waarden in tabel 5.3 te vergunnen. Ter zitting heeft het college toegelicht dat in tabel 5.3 de controlepunten uit de vergunning uit 2001 zijn opgenomen. De berekende waarden uit tabel 5.3 zijn vervolgens herberekend naar de meetpunten uit het bestreden besluit. De normen die in het voorschrift zijn opgenomen voor de maximale geluidswaarden zijn het resultaat van die herberekening. De invulling van dit vergunningvoorschrift is dan ook conform de aanvraag, aldus het college.

Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat niet duidelijk is of de herberekening juist heeft plaatsgevonden. Deze stelling leidt niet tot het oordeel dat het besluit niet zorgvuldig tot stand zou zijn gekomen of onvoldoende zou zijn gemotiveerd. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat eiseres dit standpunt voor het eerst ter zitting in beroep heeft ingenomen. In het licht van het feit dat het college al bij het ontwerpbesluit heeft gewezen op tabel 5.3, heeft eiseres niet kunnen volstaan met de enkele stelling dat niet duidelijk is of de herberekening juist is, maar had zij haar stelling moeten onderbouwen. Eiseres was daartoe ook in de gelegenheid, gelet op het feit dat haar adviseur [naam bedrijf] de beschikking heeft gekregen over het rekenmodel dat het college heeft gebruikt.

De rechtbank neemt gelet op het voorgaande aan dat de invulling van het voorschrift conform de aanvraag heeft plaatsgevonden. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat het college in redelijkheid niet tot deze invulling heeft kunnen besluiten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:5853

Zaaknummer: AWB- 21_1971

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade/provincie Limburg

Het provinciaal mobiliteitsplan is onvoldoende concreet voor voorzienbaarheid. Te vergaande oprekking van het leerstuk van actieve risicoaanvaarding.

Casus

Verweerder heeft de aanvraag van eiser om tegemoetkoming in planschade afgewezen. Verweerder stelt zich in afwijking van het advies van de SAOZ, op het standpunt dat op basis van het Provinciaal mobiliteitsplan (PMP) een redelijk handelende koper ten tijde van de aankoop van de woning (vóór 2 juni 2004) rekening zou houden met het risico dat de uitbreiding van de rondweg via de westzijde van de kern [plaatsnaam] naar de haven plaats zou vinden, dat de schade daarom voor eiser voorzienbaar was en deze voor zijn rekening moet komen.

Eisers voeren tegen het bestreden besluit aan dat het PMP niet een voldoende concreet beleidsvoornemen bevat ten aanzien de aanleg van de rondweg langs de westzijde van [plaatsnaam]. Er is in het PMP sprake van een door de gemeente voorgestelde omleiding van de N270 buiten de bebouwde kom van [plaatsnaam], maar wat dat voorstel concreet inhoudt, staat er niet bij. Verweerder stelt volgens eisers ten onrechte dat uit het PMP kan worden afgeleid dat er maar twee varianten waren voor de omleiding, namelijk langs de oostzijde of de westzijde van de bebouwde kom. De tracékeuze of -richting had volgens eisers uit het PMP moeten blijken, maar staat daar niet in. Bovendien stellen eisers dat op basis van het PMP geen rekening hoeft te worden gehouden met een rondweg op korte afstand tot de woning; ook als met een westvariant rekening wordt gehouden, kan van een 'normale koper' niet worden verwacht dat die uitgaat van een ligging op dit tracé op deze korte afstand tot de kern.

Rechtsvraag

Kan op grond van het PMP voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

Om op grond van een concreet beleidsvoornemen voorzienbaarheid te kunnen aannemen, moet een redelijk denkend en handelend koper uit de openbaarmaking daarvan kunnen begrijpen op welk gebied dat beleidsvoornemen betrekking heeft, wat de zakelijke inhoud ervan is, en dat hij van de inhoud ervan kan kennisnemen (Afdeling 15 oktober 2014, ECLI:NL:RVS:2014:3715).

In het PMP staat over de omleiding van de N270 het volgende:

‘De provincie streeft naar een snelle aanpak van de knelpunten in het regionaal verbindend wegennet. (...) De belangrijkste projecten ter verbetering van de verkeersgeleiding op het regionaal verbindend wegennet zijn: (...) omleiding N270 in [plaatsnaam].’ (p. 67)

‘I.61. Verbetering ontsluiting haven [plaatsnaam] (N270), uitvoeringsproject algemeen

De provincie ondersteunt de gemeente Meerlo- [plaatsnaam] in haar streven naar verbetering van de ontsluiting van de haven en bedrijventerreinen van [plaatsnaam], gericht op ontwikkeling van de haven als Regionale Goederen Terminal. Tegenover de in dit verband door de gemeente voorgestelde omleiding van de N270 buiten de bebouwde kom van [plaatsnaam] om, staat de provincie eveneens positief. Beheer en onderhoud van de bestaande route door de bebouwde kom kan t.z.t. aan de gemeente worden overgedragen.’ (p. 90)

De rechtbank is met de SAOZ en de bezwaarschriftencommissie van oordeel dat deze passages in het PMP onvoldoende concreet zijn om voorzienbaarheid van planschade aan te kunnen nemen. Een redelijk denkend en handelend koper van een woning aan de rand van [plaatsnaam] had hierin geen aanleiding hoeven te zien om rekening te houden met de mogelijkheid dat aanleg van een nieuwe weg tot schade in de vorm van een waardevermindering van deze woning zou kunnen leiden. Oftewel: eisers hadden op basis van het PMP geen rekening hoeven houden met een weg zo dicht bij de door hen te kopen woning, dat dit tot waardevermindering van deze woning zou leiden. De rechtbank betreft bij dit oordeel het volgende.

De bovengenoemde passages zijn enkel opgenomen in het provinciale mobiliteitsplan en bijvoorbeeld niet ook in een meer overkoepelende gemeentelijke of provinciale structuurvisie of een vergelijkbaar document. De in het PMP genoemde ‘door de gemeente voorgestelde omleiding’ en wat dit voorstel van de gemeente inhoudt, blijkt niet uit openbaar bekend gemaakte beleidsvoornemens, zo is ter zitting bevestigd. Dit terwijl die omleiding, blijkens de tekst op p. 90 van het PMP, vooral een plan van de gemeente lijkt te zijn (die daarover zoals geconstateerd geen beleidsvoornemen bekend heeft gemaakt) dat door de provincie wordt ondersteund. ‘Streven naar’ en ‘ondersteunen’ duiden niet op heel concrete beleidsvoornemens, hoewel de rechtbank (evenals eisers) met verweerder wel kan meegaan in

de stelling dat uit het PMP blijkt van een (concreet) voornemen om de N270 om te leiden om de bebouwde kom van [plaatsnaam] heen.

Het PMP is een document van iets meer dan 100 pagina's waarin slechts enkele korte passages aan deze omleiding zijn geweid (die in het kort inhouden dat de N270 een knelpunt is, dat gestreefd wordt naar aanpak daarvan en dat omleiding daarvan buiten de bebouwde kom verband houdt met verbetering van de ontsluiting van de haven en bedrijventerreinen, die zich ten noorden van de kern [plaatsnaam] bevinden). Hoe de omleiding moet gaan plaatsvinden en waar, wordt niet vermeld. Evenmin is een kaart opgenomen met bijvoorbeeld een zoekgebied of mogelijke tracés. De rechtbank verwijst in dit verband ook naar de uitspraken van de Afdeling van 26 augustus 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:2042) onder 6.2 en 15 oktober 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:3715) onder 4.3. Dat de omleiding, gelet op de gewenste verbetering van de ontsluiting van haven en bedrijventerreinen, aan de noordkant van [plaatsnaam] zal zijn, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om rekening te houden met de ligging van de N270 op korte afstand van de woning van eisers aan de westzijde van [plaatsnaam]. Van eisers kan niet verwacht worden dat zij op basis van de summiere tekstpassages in een provinciaal mobiliteitsplan zelf onderzoek gaan doen naar of gaan nadenken over de wijze waarop de mogelijke omleiding van de weg zal gaan plaatsvinden. Gelet op het voorgaande is voorzienbaarheid van de planschade voor eisers aannemen, daarmee naar het oordeel van de rechtbank een te vergaande oprekking van het leerstuk van actieve risicoaanvaarding. Dat past, zo vindt de rechtbank, niet bij het uitgaan van een reëel burgerbeeld en de daarbij behorende vraag wat van een redelijk denkend en handelend burger redelijkerwijs verwacht kan worden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 01-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:8173

Zaaknummer: ROE 20 / 2555

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Leiden

Dat geen uitwerkingsplan maar een nieuw bestemmingsplan is vastgesteld, geeft geen aanleiding om de uit te werken bestemmingen alsnog in de planvergelijking te betrekken.

Casus

Eiser is sinds 17 oktober 1994 eigenaar van een woonkavel met daarachter weilandpercelen. Ten tijde van de aankoop vielen de percelen onder het partiële plan in hoofdzaak 'Zoeterwoude' (bestemmingsplan 1). Ingevolge dit bestemmingsplan rustte op de percelen de bestemming 'Categorie C' en mochten de gronden voor agrarische doeleinden gebruikt worden. Op 20 januari 2004 heeft de raad van de gemeente Leiden het bestemmingsplan 'Oostvlietpolder' (bestemmingsplan 2) vastgesteld. Ingevolge dit bestemmingsplan rustten op de percelen vijf bestemmingen. Het betrof de bestemmingen 'Groenzone', 'Ecologische verbindingzone', 'Woondoeleinden 2' en de twee uit te werken bestemmingen 'Uit te werken bedrijvenpark' en 'Uit te werken gebied voor groenzone en woondoeleinden'. Voor de percelen waarop de uit te werken bestemmingen kwamen te rusten, gold een voorlopig bouwverbod: op deze percelen mocht pas worden gebouwd nadat een uitwerkingsplan rechtskracht zou verkrijgen. Op 28 januari 2004 is op de percelen een voorkeursrecht op grond van de Wet voorkeursrecht gemeenten gevestigd.

Niet in geschil is dat de percelen van eiser als gevolg van de twee uit te werken bestemmingen in bestemmingsplan 2 in waarde zijn gestegen.

Op 13 februari 2014 heeft de raad van de gemeente Leiden het bestemmingsplan 'Oostvlietpolder' (bestemmingsplan 3a) vastgesteld. Met de inwerkingtreding van dit bestemmingsplan zijn de gronden met de bestemming 'Uit te werken bedrijvenpark' gewijzigd naar de bestemming 'Groen'.

Op 11 oktober 2016 heeft de raad van de gemeente Leiden het bestemmingsplan 'Oostvlietpolder 2016' (bestemmingsplan 3b) vastgesteld. Met de inwerkingtreding van dit bestemmingsplan zijn de gronden met de bestemming 'Uit te werken gebied voor groenzone

en woondoeleinden' gewijzigd naar de bestemmingen 'Groen' en 'Wonen-2'. De gronden met de bestemming 'Groenzone' en 'Ecologische verbindingzone' en een deel van de gronden met de bestemming 'Woondoeleinden 2' zijn gewijzigd naar de bestemming 'Groen'. Het andere deel van de gronden met de bestemming 'Woondoeleinden 2' is gewijzigd naar de bestemming 'Wonen-2'.

Eiser heeft op 9 mei 2018 een tegemoetkoming in planschade aangevraagd. Eiser stelt dat zijn percelen in waarde zijn gedaald als gevolg van de inwerkingtreding van bestemmingsplannen 3a en 3b. Verweerder heeft de aanvragen van eiser om tegemoetkoming in planschade afgewezen.

Rechtsvraag

Welke bestemmingsplannen moeten met elkaar vergeleken worden om te bepalen of sprake is van een planologische verslechtering?

Uitspraak

In een tussenuitspraak van 24 september 2014 heeft de Afdeling overwogen dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro valt af te leiden dat de wetgever heeft beoogd dat een uit te werken bestemming niet in de planvergelijking wordt betrokken en geen grond voor een tegemoetkoming in planschade is, zolang geen uitwerkingsplan is vastgesteld en in werking is getreden. De gedachte hierachter is – kort gezegd – dat pas na vaststelling en inwerkingtreding van het uitwerkingsplan duidelijk is welk planologisch nadeel iemand daadwerkelijk heeft ondervonden. De planologische verandering wordt in dat geval vastgesteld door het uitwerkingsplan te vergelijken met het planologisch regime dat gold vóór het bestemmingsplan met de uit te werken bestemming. Zoals ook de Afdeling bij tussenuitspraak van 8 februari 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:326) heeft overwogen, kan uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro worden afgeleid dat de wetgever het buiten beschouwing laten van een uit te werken bestemming niet als zelfstandig doel ziet, maar als middel om te bewerkstelligen dat geen tegemoetkoming wordt verstrekt voor planschade die de aanvrager niet in die omvang zal lijden, indien de uitwerking van de uit te werken bestemming minder ongunstig uitvalt dan bij het benutten van de maximale mogelijkheden van de uit te werken bestemming. De wetgever heeft derhalve beoogd dat slechts voor werkelijke planschade en niet voor theoretische planschade een tegemoetkoming wordt toegekend.

In het voorliggende geval is geen uitwerkingsplan vastgesteld waarmee de twee uit te werken bestemmingen uit bestemmingsplan 2 zijn uitgewerkt. In plaats daarvan zijn de bestemmingsplannen 3a en 3b vastgesteld, waarmee de uit te werken bestemmingen uit

bestemmingsplan 2 grotendeels zijn vervangen door een groenbestemming en deels door een woonbestemming. Dat geen uitwerkingsplan maar een nieuw bestemmingsplan is vastgesteld, geeft echter geen aanleiding om de uit te werken bestemmingen uit bestemmingsplan 2 alsnog in de planvergelijking te betrekken. Steun voor dit oordeel vindt de rechtbank in de uitspraak van de Afdeling van 26 augustus 2020.

Uit de wetsgeschiedenis van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro en uit de hierboven genoemde jurisprudentie volgt dat het de intentie van de wetgever is om geen tegemoetkoming toe te kennen voor theoretische planschade. Uit te werken bestemmingen dienen daarom in de regel buiten de planvergelijking te worden gelaten. De rechtbank ziet in dit geval geen aanleiding om een uitzondering te maken op deze maatstaf. Doorslaggevend voor dit oordeel is dat niet aannemelijk is geworden dat eiser door het vervallen van de uit te werken bestemmingen ander nadeel heeft geleden dan het vervallen van een theoretisch voordeel. De rechtbank kent daarbij gewicht toe aan de omstandigheid dat eiser zijn gronden reeds in 1994 in eigendom heeft verkregen. Niet in geschil is dat hij deze gronden van zijn vader heeft aangekocht met de intentie om het hierop gevestigde agrarische bedrijf voort te zetten. Evenmin is in geschil dat bij de investeringsbeslissing met betrekking tot de aankoop van de gronden geen rekening is gehouden met een eventuele ophanden zijnde bestemmingswijziging. Er is dus een agrarische prijs voor de percelen betaald. In zoverre verschilt deze zaak van de door eiser aangehaalde zaak die heeft geleid tot eerdergenoemde tussenuitspraak van de Afdeling van 8 februari 2017. In die zaak was immers sprake van een partij die gronden aankocht waarop reeds een uit te werken bestemming rustte en die bij de aankoop is nagegaan wat naar redelijke verwachting de invulling van de uit te werken bestemming zou worden. Deze situatie doet zich hier niet voor.

De percelen van eiser kregen vervolgens onder bestemmingsplan 2 nieuwe bestemmingen, waaronder de twee uit te werken bestemmingen. Niet in geschil is dat de gronden met deze uit te werken bestemmingen in waarde zijn gestegen. Het is echter om uiteenlopende redenen niet gelukt deze waardeverhoging te gelde te maken door alle gronden aan de gemeente te verkopen. De stelling van eiser dat de gemeente deze verkoop heeft geblokkeerd, heeft eiser niet met stukken onderbouwd. Ook is niet in geschil dat eiser niet heeft verzocht om het vaststellen van een uitwerkingsplan. De waardeverhoging is vervolgens weer (grotendeels) teniet gedaan door bestemmingsplannen 3a en 3b. Dat eiser door het vervallen van de uit te werken bestemmingen daadwerkelijke schade heeft geleden, is niet aannemelijk geworden. Eiser heeft gesteld dat de door hem gewenste bedrijfsuitbreiding ten tijde van bestemmingsplan 2 niet kon plaatsvinden, omdat de bank niet wilde meewerken in verband met de uit te werken bestemmingen. De rechtbank gaat aan deze stelling voorbij. Nog daargelaten dat eiser zijn stelling niet aan de hand van stukken aannemelijk heeft gemaakt, geldt dat deze gestelde

schade niet is toe te rekenen aan het vervallen van de uit te werken bestemmingen met de inwerkingtreding van bestemmingsplannen 3a en 3b, maar juist aan het opnemen hiervan en van het tijdelijke bouwverbod in bestemmingsplan 2.

De rechtbank komt tot de tussenconclusie dat de uit te werken bestemmingen buiten de planvergelijking moeten blijven. Dit betekent dat – anders dan verweerder heeft gedaan – een vergelijking gemaakt had moeten worden tussen bestemmingsplan 1 en bestemmingsplannen 3a en 3b om te bepalen of sprake is van planologisch nadeel.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-10-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:11917

Zaaknummer: AWB - 19 _ 1813

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Handhaving/Roermond

Artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet kan grondslag bieden om handhavend op te treden tegen de mogelijke gevaarstelling vanwege een boom die kan omvallen.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Roermond heeft een verzoek afgewezen om handhavend op te treden tegen een overhellende acaciaboom op een perceel zonder de situatie ter plaatse te (laten) onderzoeken. Verzoekster die nabij het perceel woont, heeft daartegen bezwaar gemaakt en verzocht om een voorlopige voorziening. Het college is van mening dat artikel 7:22, onder d, van het Bouwbesluit 2012 en artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet, gelet op de strekking van deze regelingen, niet als grondslag kunnen dienen voor handhavend optreden tegen een (al dan niet gevaarlijke) boom. Het verzoek is daarom zonder onderzoek afgewezen.

Rechtsvraag

Heeft het college terecht geoordeeld dat artikel 7:22, onder d, van het Bouwbesluit 2012 en artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet, gelet op de strekking van deze regelingen, niet als grondslag kunnen dienen voor handhavend optreden tegen een (al dan niet gevaarlijke) boom?

Uitspraak

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie voormelde uitspraak van 15 mei 2019) is artikel 7:22 van het Bouwbesluit 2012, gelet op de nota van toelichting daarbij (Stb. 2011, 416, blz. 342-343), een restbepaling die het bevoegd gezag kan toepassen indien het naar zijn oordeel noodzakelijk is op te treden tegen het gebruik van een bouwwerk, open erf of terrein vanwege gevaarstelling, dreigende aantasting van de volksgezondheid of overmatige hinder, en meer specifieke bepalingen geen mogelijkheid bieden op te treden.

De voorzieningenrechter is het met verweerder eens dat artikel 7:22, onder d, van het

Bouwbesluit 2012 geen grondslag lijkt te bieden om handhavend op te treden tegen een (al dan niet gevaarlijke) boom op het erf van de bureu. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat het verbod ziet op het hebben van, of nalaten van het verrichten van handelingen ten aanzien van ‘voorwerpen, stoffen, of werktuigen’. Een boom valt in ieder geval niet onder de categorie stoffen of werktuigen en naar het oordeel van de voorzieningenrechter ook niet onder de categorie voorwerpen. Een voorwerp is immers volgens het algemeen spraakgebruik een ‘niet-levend’ ding, door de mens gemaakt.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter zou de gevaarlijke boom wel kunnen vallen onder de reikwijdte van artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet. In dit artikel wordt immers niet gesproken van voorwerpen, maar over de ‘staat’ van een open erf of terrein. De eigenaar van een open erf of terrein moet er zorg voor dragen dat die staat zodanig is, dat er geen gevaar voor de veiligheid ontstaat of voortduurt. Onder de staat van het erf of terrein valt naar het oordeel van de voorzieningenrechter ook de beplanting die hierop staat.

De voorzieningenrechter betreft hierbij tevens dat in de genoemde bepaling het gebruik van een open erf of terrein apart wordt vermeld, naast het gebruik van een bouwwerk. Die aparte vermelding zou geen toegevoegde waarde hebben, als hiermee alleen bedoeld zou zijn dat handhavend opgetreden kan worden tegen (delen van) bouwwerken, zoals verweerder ter zitting heeft betoogd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet daarom grondslag bieden om handhavend op te treden tegen de mogelijke gevaarstelling van de acaciaboom.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:8486

Zaaknummer: ROE 21/2714

Wetsartikelen: 7:22 onder d Bouwbesluit 2012 en 1a lid 1 Woningwet

RECHTSPRAAK

Monumentale aanwijzing/Rheden

Omwonenden zijn geen belanghebbenden bij een besluit tot het al dan niet aanwijzen van een object als monument, maar wel belanghebbenden bij het besluit inzake het gedeeltelijk intrekken/wijzigen van een al verleende monumentale status.

Casus

In een besluit van 21 december 1999 heeft het college een pension met een koetshuis als monument aangewezen. Op advies van de commissie Cultuurhistorie Rheden Rozendaal, die het koetshuis niet monumentwaardig acht, heeft het college in een besluit van 19 maart 2020 de monumentale aanwijzing zo gewijzigd dat de monumentale status alleen nog geldt voor het pension en niet meer voor het koetshuis. Hiermee vervalt de vergunningplicht voor de eigenaar voor het plaatsen van zonnepanelen, omdat het koetshuis geen monument meer is. Omwonenden hebben bezwaar ingesteld omdat volgens hen zonnepanelen het koetshuis en de omgeving ontsieren en een hinderlijke weerkaatsing van het licht veroorzaken. Het college heeft het bezwaar van eisers niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij volgens het college geen belanghebbenden zijn. Dat betekent dat het college het bezwaar niet inhoudelijk heeft behandeld. Eisers zijn het hier niet mee eens en hebben beroep ingesteld.

Rechtsvraag

Zijn omwonenden van een monument belanghebbenden in het geval een monumentale aanwijzing wordt gewijzigd, zodat voor een deel van het object geen monumentale status meer geldt?

Uitspraak

Alleen belanghebbenden bij een besluit kunnen daartegen beroep instellen bij de rechtbank. Op grond van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Het is vaste rechtspraak van de Afdeling dat omwonenden, huurders en andere gebruikers geen belanghebbenden zijn bij een

besluit tot het al dan niet aanwijzen van een object als monument. Natuurlijke personen zijn alleen belanghebbenden als zij eigenaar of anderszins zakelijk gerechtigden zijn van het aan te wijzen object. Eisers hebben in beroep aangevoerd dat deze rechtspraak van de Afdeling hier niet van toepassing is, omdat het daarin gaat over het wel of niet aanwijzen van een object. In deze zaak gaat het om het gedeeltelijk intrekken/wijzigen van een al verleende monumentale status. Volgens eisers zijn zij in zo'n geval wel belanghebbenden.

De rechtbank is het met eisers eens. Uit de zinsnede 'al dan niet' begrijpt de rechtbank dat de rechtspraak van de Afdeling van toepassing is op besluiten tot het wel of niet aanwijzen van een object als monument. Het is begrijpelijk dat omwonenden in die gevallen niet als belanghebbenden kunnen worden aangemerkt, omdat het besluit om een object wel of niet als monument aan te wijzen geen effect heeft op hun fysieke leefomgeving. Dat is anders als een object zijn monumentenstatus verliest. Dan zal in veel gevallen immers geen omgevingsvergunning meer nodig zijn voor wijzigingen aan dat object, waar dat eerder nog wel het geval was. In dit geval is dat ook al gebeurd. De zonnepanelen zijn inmiddels vergunningvrij geplaatst en eisers kunnen daar dus niet tegen opkomen in bezwaar in beroep. Juist dat gevolg, namelijk dat er bij recht veranderingen aan het object mogelijk worden gemaakt zonder dat daar voor eisers rechtsmiddelen tegen open staan, kan invloed hebben op de fysieke leefomgeving van eisers. Naar het oordeel van de rechtbank worden eisers daarom rechtstreeks in hun belangen geraakt door het primaire besluit. Gelet hierop heeft het college eisers ten onrechte niet aangemerkt als belanghebbenden bij het primaire besluit.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:5502

Zaaknummer: UTR 20/4115-V

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Zeevolde

Uit de nota van toelichting kan niet worden afgeleid dat artikel 3.1.1 Bro net als artikel 3.8 Wro is bedoeld als een waarborg om te voorkomen dat een terinzagelegging van een (ontwerp)besluit de betrokken instanties ontgaat.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Zeewolde heeft een omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een tijdelijk zonnepark (25 jaar) met bijhorende en recreatieve bouwwerken op een perceel in Zeewolde. Het zonnepark heeft een omvang van ongeveer 7,6 ha, waarvan 4,6 ha zal worden gebruikt voor het plaatsen van zonnepanelen. Op ongeveer 3,5 km afstand van het zonnepark, aan de Juttepeerlaan in Zeewolde, komt een militaire zendinstallatie. Het antennepark zal gebruikt worden voor (korte golf-)radioverbindingen met schepen en militaire eenheden in missiegebieden. De staatssecretaris van Defensie heeft beroep ingesteld tegen het besluit omdat hij vreest dat het zonnepark zal leiden tot ongewenste verstoring en beïnvloeding van de zendkwaliteit van het antennepark en dat het antennepark het zonnepark zal verstoren.

De rechtbank heeft het door de staatssecretaris ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat het na afloop van de beroepstermijn is ingesteld en de overschrijding van de beroepstermijn volgens haar niet verschoonbaar is. Over het beroep van de staatssecretaris op de overlegplicht van artikel 3.1.1 van het Besluit ruimtelijke ordening (Bro) heeft de rechtbank overwogen dat die plicht, of die hier nu gold of niet, alleen ziet op de voorbereiding en niet op de bekendmaking van een besluit. De overlegplicht vormt geen extra bekendmakingseis.

Rechtsvraag

Heeft de rechtbank een juiste uitleg gegeven aan artikel 3.1.1 Bro en is het beroep van de staatssecretaris terecht niet-ontvankelijk verklaard?

Uitspraak

De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de overschrijding van de beroepstermijn niet verschoonbaar is. Volgens de staatssecretaris heeft het college bij de voorbereiding van het besluit in strijd met artikel 3.1.1 van het Bro geen overleg met hem gevoerd. De staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat artikel 3.1.1 van het Bro ertoe strekt diensten van het Rijk interventiemogelijkheden te bieden als bij besluiten van een gemeentebestuur hun belangen in het geding zijn. Van die interventiemogelijkheden kunnen zij alleen gebruikmaken als zij op de hoogte zijn van een aanvraag. Het doel van artikel 3.1.1 is daarom ook dat wordt voorkomen dat een terinzagelegging van een ontwerpplan de betrokken instantie ontgaat. Doordat het college geen overleg met hem heeft gevoerd, was hij niet op de hoogte van de aanvraag, het ontwerpbesluit en de definitieve omgevingsvergunning voor het realiseren van het zonnepark. Hierdoor heeft hij niet tijdig beroep kunnen instellen en is de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar. Ter onderbouwing verwijst de staatssecretaris naar de uitspraak van de Afdeling van 6 november 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3765.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de overlegplicht van artikel 3.1.1 van het Bro ziet op de voorbereiding van een besluit. Die plicht ziet niet op de kennisgeving of bekendmaking van een besluit. Ook uit de nota van toelichting (Stb. 2008, 145, blz. 28 en 29 en 53, 54 en 55) blijkt dat het doel van artikel 3.1.1 is het voeren van overleg in het kader van de voorbereiding van een besluit. Het overleg dient ertoe de gevolgen van het ontwerpbesluit voor provinciale en nationale belangen te bespreken. Uit de tekst van artikel 3.1.1 en de nota van toelichting blijkt niet dat het doel van artikel 3.1.1 is om een instantie van wie een belang bij de besluitvorming in het geding is interventiemogelijkheden te bieden en daarmee samenhangend om te voorkomen dat een terinzagelegging van een (ontwerp)besluit de betrokken instantie ontgaat.

Omdat artikel 3.1.1 niet tot doel heeft om te voorkomen dat een terinzagelegging van een (ontwerp)besluit de betrokken instanties ontgaat, betekent dit dat zelfs als de overlegplicht van artikel 3.1.1 gold en die door het college niet in acht is genomen, dat er niet aan afdoet dat de staatssecretaris zelf de kennisgeving van de terinzagelegging van het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning in de Staatscourant had moeten opmerken en in verzuim is geweest door niet op tijd beroep in te stellen bij de rechtbank.

De uitspraak van de Afdeling van 6 november 2019 waar de staatssecretaris naar heeft verwezen, ging over een zaak waarin de minister van Economische Zaken en Klimaat geen zienswijze had ingediend tegen een ontwerpbestemmingsplan van de raad van de gemeente Smalingerland. De raad had in strijd met artikel 3.8, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet ruimtelijke ordening (Wro) de kennisgeving van het ontwerpbestemmingsplan niet aan de minister toegezonden. De Afdeling overwoog daarover onder 2.5 dat artikel 3.8, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wro volgens de memorie van toelichting bij de Wro

(Kamerstukken II, 2002/03, 28916, nr. 3, blz. 98) verband houdt met de mogelijkheid voor de in dat artikel genoemde instanties om te kunnen bezien of bovengemeentelijke belangen in het plan afdoende zijn geregeld en zo nodig, gelet op hun taak om specifieke belangen te behartigen, alert en adequaat te kunnen reageren op een ontwerpplan. Het doel van het toesturen van de kennisgeving is gelet hierop het voorkomen dat een terinzagelegging van een ontwerpplan de betrokken instantie ontgaat. De Afdeling achtte daarom het beroep van de minister ontvankelijk, ondanks het feit dat hij geen zienswijze tegen het ontwerpbestemmingsplan had ingediend.

Artikel 3.8 van de Wro is niet van overeenkomstige toepassing verklaard op de voorbereiding van een omgevingsvergunning die wordt verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo. Daarnaast is het doel van artikel 3.1.1 van het Bro, niet identiek aan dat van artikel 3.8 van de Wro. In de nota van toelichting bij artikel 3.1.1 wordt op pagina 54 gewezen op artikel 3.8, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wro en wordt opgemerkt dat de daarin opgenomen verplichting om het ontwerpbesluit toe te zenden aan de instanties van wie een belang in het geding is, samenhangt met de procedurele stappen die die instanties kunnen zetten. Uit deze nota van toelichting kan daarom niet worden afgeleid dat artikel 3.1.1 van het Bro net als artikel 3.8 van de Wro is bedoeld als een waarborg om te voorkomen dat een terinzagelegging van een (ontwerp)besluit de betrokken instanties ontgaat. De verwijzing naar de uitspraak van 6 november 2019 geeft daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2578

Zaaknummer: 202102618/1/R4

Wetsartikelen: 3.1.1 Bro en 3.8 lid 1 aanhef en onder b Wro